

uredila novi dom.« In res. Najprej je bilo potrebno izvleči vodo iz sten. Najeli smo sušilne stroje, ki so kar tri tedne sušili stene. Kar 1000 litrov vode je bilo v njih. Babica se je vsak dan vračala v svoj uničen dom, kjer je zračila prostore, urejala okolico, saj je voda uničila vse pridelke na vrtu, jabolka, Ko so bile stene suhe, so morali priti ponovno delavci, da so urejali stene, tla, ... Kupiti je morala novo pohištvo. Po celih dveh mesecih življenja drugod se je končno vrnila v svoj prenovljeni dom. Vesela je bila, a hkrati utrujena od vsega. Brez pomoči drugih ji to ne bi uspelo. Vesela je bila, da obstajajo ljudje, ki priskočijo na pomoč človeku, ko se znajde v stiski.

Hvala vsem, ki ste ji pomagali, da se je lahko vrnila v svoj dom!

Mati narava se je grdo poigrala z nami. A kaj, ko pravijo, da se take katastrofe lahko še nadaljujejo. A vendar, življenje teče dalje. Ljudje smo se začeli zavedati, da se ne izplača jeziti na mater naravo in da bo potrebno storiti veliko, veliko, da bi postal naš svet čistejši, manj onesnažen, ... Le tako se bomo izognili raznim katastrofam.

Mnogokrat ne vidimo drug drugega. Živimo skupaj, pa vendar daleč, drug mimo drugega.

Združujeta nas sreča in nesreča. V nesreči spoznaš prijatelja, soseda, človeka s srcem. In vesel sem, da mi je bilo dano to spoznati.

Jan Piltaver
9. a razred
OŠ Adama Bohoriča Brestanica
Mentorica: Vera Kustec

V NESREČI NISI SAM !

JAN PILTAVER

Ljudje smo gosti narave in če smo gostje, je prav, da se ravnaš po pravilih gostitelja. A kaj, ko smo ljudje svojeglava bitja. Želimo veliko stvari. Želje po vseh materialnih dobrinah so pripeljale, da se razvijajo tovarne, avtomobili, ... In ravno te zadeve uničujejo naravo, gostitelja. Človek uničuje naravo. Seveda se gostitelj brani z vsemi svojimi silami. Tako je danes v svetu čedalje več naravnih katastrof. Nikoli prej nismo slišali za cunamije, ki tako rekoč zbrisejo cela naselja, toliko potresov, poplav, ... Ledeniki izginjajo, saj se zaradi toplote topijo gore ledu. Zaradi tega posledično narašča voda. Nastajajo hudourniki, poplave, ki poplavlajo vse mogoče.

Ni dolgo od tega, ko smo v Sloveniji tako katastrofo občutili. Septembrske poplave so zajele skoraj vso Slovenijo, kar pa se v zgodovini še nikoli ni zgodilo na tako grozen način. V teh poplavah je reka Krka poplavela tudi babičino hišo. Vsi smo bili nemočni proti vodi, ki je rasla in rasla. Sosedove hiše so bile poplavljenе, živino so morali odpeljati, ... Babici pa je poplavelo celo stanovanje. Vsi smo bili v šoku. Babica se je jokala in jokala. Vedela je, da je ostala brez doma. Uničilo ji je vse. Vse, kar si je v celem življenju preskrbela, je bilo uničeno v polovici dneva. Prišla je noč. Z babico sva se odpeljala s čolnom, saj v hiši nisva več mogla ostati. A mami in ati sta čuvala hišo celo noč. Noč sta prebedela na stopnicah, pri odprtih vratih. Voda je čez noč izginila. Prišel je dan, ko je bilo potrebno odstraniti vse uničeno. Babi, jaz, Tina, deda smo prišli v Krško vas. Ugotovili smo, da ni ostalo nič. Vsi smo bili zelo žalostni. A kaj, ko nam žalost ni pomagala. Potrebno je bilo pljuniti v roke in začeti odstranjevati posledice poplav. A pri vsem tem nismo bili sami. Ljudje so prihajali na pomoč, prišla je na pomoč vojska, policija, gasilci, ... Gasilci so črpali vodo iz kletnih prostorov. Dobrodelne organizacije so nam pričele razdeljevati hrano. Policija nam je pomagala pri pospravljanju pohištva iz hiše, celo vojaki so prišli in vozili uničene stvari stran. Vsi so se trudili po najboljših močeh. Ko smo nekako izpraznili hišo, smo pričeli s pomivanjem, saj je bila v hiši voda, ki pa je bila umazana. »A kaj zdaj?« se je porodilo vprašanje. »Kje bom stanovala?« se je spraševala babica. Tako žalostne je že dolgo nisem videl. Tolažil sem jo: »Nisi sama, pomagali ti bomo, da si boš